

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **H. Ö.**
státní příslušnost Turecká republika
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty
právně zastoupen Mgr. Umarem Switatem, advokátem
sídlem Dědinova 2011/19, 148 00 Praha 4

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3 – Žižkov

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 12. 2022, č. j. CPR-37799-5/ČJ-2022-930311-T221, o propuštění ze zařízení,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Specifikace věci

1. V předmětné věci je napadáno rozhodnutí žalované o zamítnutí žádosti žalobce o propuštění ze zařízení dle § 129a odst. a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon o pobytu cizinců“.

II. Skutková zjištění vyplývající z obsahu správního spisu

2. Dne 30. 9. 2022 bylo ve věci žalobce vydáno Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Plzeňského kraje, rozhodnutí o jeho správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců se stanovením doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce jednoho roku, neboť bylo při cizinecké kontrole ze strany příslušných orgánů policie Spolkové republiky Německo zjištěno, že nedisponuje žádnými doklady opravňujícími ke vstupu či pobytu na území Německa. Následně byl žalobce dne 29. 9. 2022 předán zpět do České republiky na základě readmisní dohody. Z rozhodnutí o zajištění se podává, že žalobce se na území České republiky nachází bez jakéhokoliv dokladu totožnosti, bez platného cestovního dokladu či povolení k pobytu; vstoupil zde neoprávněně za pomoci převaděčů, jeho cílovou zemí je Spolková republika Německo; zemi původu opustil z ekonomických důvodů.
3. Ze správního spisu je dále patrné, že při výsledku konaném dne 30. 9. 2022 v rámci správního řízení o vyhoštění žalobce za přítomnosti tlumočníka z jazyka tureckého uvedl, že z Turecka cestoval do Srbska, odkud nelegálně překračoval hranice za pomoci převaděčů, jimž odevzdal cestovní doklady, cestoval přes Maďarsko až do Německa ukryt v kufru automobilu. Následně byl kontrolován na území Spolkové republiky Německo, když šel společně s dalšími třemi státními příslušníky pěšky po silnici. V rámci Evropské unie nemá povolen pobyt. Žalobce si je vědom skutečnosti, že pro pobyt na území České republiky potřebuje platné vízum a cestovní doklad, bez nichž je jeho pobyt neoprávněný, a je srozuměn s důsledky svého jednání. Na území států Evropské unie nemá povolen pobyt. V České republice nemá žádnou adresu pobytu, republikou pouze projížděl; nemá zde žádné rodinné, sociální, kulturní či ekonomické vazby. Ve Francii má bratrance. Jeho cílovou zemí je Německo. V Turecku má rodiče a sourozence, je svobodný, bezdětný. Do Turecka se nechce dobrovolně vrátit. Je hercem, hrál hlavní roli ve filmu, jenž byl následně zakázán, obává se zatčení a věznění po návratu, příp. i mučení ve vězení. V České republice nemá žádný movitý či nemovitý majetek, žádné závazky ani pohledávky. Cestu do Evropy mu platil strýc, všechny peníze nechal převaděči, už žádné peníze nemá. O mezinárodní ochranu nežádal.
4. Dne 30. 9. 2022 byl žalobce zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců na dobu 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, neboť bylo shledáno podezření, že by se nepodrobil rozhodnutí o správním vyhoštění a dobrovolně území neopustil. Doba zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění tak, aby uvedené bylo uskutečnitelné v době trvání zajištění.
5. Ve správním spise jsou dále žurnalizovány dokumenty, na jejichž základě žalovaná ověřovala totožnost žalobce v dostupných informačních systémech.

6. Dne 16. 11. 2022 žalobce požádal o propuštění ze zajištění za současného uložení zvláštních opatření. Měl za to, že zajištění je nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života s ohledem na jeho rodinné poměry v Turecku, přičemž důvody jeho zajištění již netrvají a přítomnost žalobce a jeho dosažitelnost včetně spolupráce se správními orgány lze zajistit i jinak. Ve správním řízení je zastoupen advokátem a disponuje dostatkem finančních prostředků na úhradu právních služeb, obstarání si náhradního cestovního dokladu a nákladů spojených s vycestováním. Je schopen zajistit si náhradní cestovní doklady sám. Žalobce tvrdí, že si obstaral finanční prostředky a nabídl složení finanční kauce v částce 20 000 Kč. Žalobce má za to, že je na místě uložit mírnější zajišťovací opatření dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Pokud by byl ze zajištění propuštěn, oznámil by ihned adresu místa pobytu na území České republiky, složil by kauci ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním, osobně by se hlásil na policii, obstaral by si náhradní cestovní náklady a plnil by povinnosti a uložená opatření k realizaci vyhoštění. S vyhoštěním se neztotožňuje s ohledem na nebezpečí vážné újmy na zdraví a na životě, které uvedl v pohovoru a je schopen prokázat. Ze svých chyb se poučil. Je držen v podmínkách srovnatelných s vězením, citově i materiálně strádá. Jeho chování neodůvodňuje setrvání v zajištění. Zvažuje podání žádosti o azyl z důvodu nebezpečí ohrožení jeho života v Turecku. Není důvod předpokládat, že by mařil výkon správního vyhoštění.
7. Žalovaná rozhodla napadeným rozhodnutím dne 1. 12. 2022, jímž žádosti žalobce o propuštění ze zařízení nevyhověla a žalobce nepropustila. Shrnula předmět a obsah předchozích správních řízení, která byla vedena ve věci žalobce, jakož i způsob a okolnosti jeho přicestování do České republiky. Konstatovala, že v případě žalobce není na místě uložení zvláštního opatření ve formě složení peněžních prostředků ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním ve smyslu § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce žádným způsobem nedoložil možnost opatření si finančních prostředků, přičemž neoznačil osobu, konkrétně státního občana České republiky nebo cizince s povoleným dlouhodobým pobytem anebo trvalým pobytem na území České republiky, který by za něj peněžní prostředky složil. V případě žalobce též není namístě uložení opatření dle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť uvedená opatření by byla zjevně neúčelná. Žalobce sám neměl snahu v zákonné lhůtě vyhledat správní orgán za účelem legalizace svého pobytu na území, nectí zákony České republiky a po území České republiky se pohyboval neoprávněně. Žalovaná též poukázala na § 123 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, podle něhož se zvláštní opatření neuloží, je-li zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu. Žalobce v protokolu o výsledku uvádí, že v České republice odmítá zůstat, jeho cílovou zemí je Německo, kde si chce najít práci. Žalobce tak neprokázal, že má v České republice zajištěno ubytování, že disponuje dostatečnými finančními prostředky a nemá zde žádné blízké či známé osoby. Žalovaná dále uvedla, že částka 20 000 Kč je nedostatečná, přičemž žalobce žádost o složení kauce u věcně příslušného orgánu, jímž je orgán policie, který vydal rozhodnutí o zajištění, tedy OPKPE Plzně, doposud nepodal. Žalobce neuvedl žádnou adresu, na níž by se po propuštění zdržoval. Dle aktuálních informací nemá žádný platný cestovní doklad, nemá zajištěno stálé ubytování. Argumentace v žádosti o propuštění je toliko v rovině slibů, které se jeví žalované s ohledem na předchozí nedodržování platných právních norem jako velmi

nepravděpodobné. Zásah do soukromého a rodinného života žalovaná též neshledala. Má za to, že žalobci je umožněno být v kontaktu telefonickým s rodinou, přičemž institut zajištění je časově omezen, před ilegální cestou z Turecka navíc žalobce musel být ztotožněn, že rodinu opouští. V zařízení je mu komunikace s rodinou umožněna prostřednictvím moderních komunikačních prostředků. Žalovaná rovněž upozornila, že délka procesu ověřování totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu a realizace správního vyhoštění je závislá na míře součinnosti, kterou cizinec poskytne. Žalovaná poukázala na skutečnost, že žalobce odmítl nabízenou možnost dobrovolného návratu, která by realizaci správního vyhoštění urychlila a pobyt v zařízení ukrátila. Aktuálně probíhá ověřování totožnosti, jehož závěrečnou fází je vydání cestovního dokladu Velvyslanectvím Turecké republiky. V případě, že by si žalobce sám hodlal obstarat cestovní doklad po propuštění, bylo by vydání cestovního dokladu touto cestou mnohem časově náročnější a realizace správního vyhoštění komplikovanější. Žalovaná závěrem zdůraznila, že žalobce porušil právní normy České republiky a dával tak najevo, že nehodlá Evropskou unii dobrovolně opustit. Důvody zajištění tedy nadále trvají.

III. Žaloba

8. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, přičemž má za to, že splňuje podmínky pro uložení zvláštních opatření za účelem vycestování.
9. Žalobce uvádí, že již přehodnotil svůj záměr pokračovat v cestě do jiné země Evropské unie, přičemž v současné době je v jeho zájmu vycestovat do země původu., neboť je mu po dobu jeho zajištění znemožněno pracovat a živit rodinu v Turecku. Žalobci tak vzniká nenahraditelná psychická i materiální újma.
10. Žalobce dále namítá, že navrhl složení kauce, neboť je solventní. Návrh na složení finanční záruky žalobce učinil i ve vztahu k soudu. Svou solventnost dokládá tím, že na území České republiky vyhledal a uhradil právní služby advokáta a má dostatek prostředků na uspokojení svých základních potřeb a prostředků na zajištění pobytu na území, jakož i prostředky k vycestování, včetně prostředků k obstarání si náhradního cestovního dokladu. Žalobce je schopen prokázat dostatek finančních prostředků. Žalobce je finančně zajištěn prostřednictvím svých přátel žijících na území Evropské unie. Dle žalobce se žalovaná nedostatečně zabývala jeho finančními poměry.
11. Dále žalobce uvedl, že po propuštění bude kontaktní na adrese svého advokáta a po propuštění ihned sdělí svou novou adresu. Je též schopen se pravidelně dostavovat ve stanovené lhůtě k policejnímu orgánu.
12. Žalobce též považuje napadené rozhodnutí za rozporné s jeho garantovaným právem na soukromý a rodinný život, přičemž je též omezen na své osobní svobodě a svobodě pohybu. Žalobci je znemožněno vést rodinný život. Žalovaná svým rozhodnutím nepřiměřeně zasáhla do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny v Turecku.
13. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalované

Shodu s prvopisem potvrzuje I.Ch.

14. Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 14. 12. 2022 shrnula dosavadní průběh správních řízení vedených ve věci žalobce.
15. Má za to, že v případě žalobce byly náležitě zváženy možnosti uložení zvláštních opatření, přičemž žalobce neuvedl žádné relevantní skutečnosti či důkazy, jichž se dovolává, a to ani v žádosti, ani v žalobě.
16. Žalovaná též zdůraznila, že touha žalobce po návratu do země původu zaznívá prvně až v žalobě, nikoliv v žádosti o propuštění, proto se k tomuto sdělení žalobce nemohla v napadeném rozhodnutí vyjádřit. Žalobci byla v průběhu zajištění opakovaně nabídnuta možnost návratu do země původu v rámci projektu „dobrovolného návratu“, která by částečně zkrátila časovou dotaci nejen pro ověření jeho totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu, ale i pro realizaci správního vyhoštění. Uvedené žalobce odmítl.
17. Žalovaná dále odkázala na napadené rozhodnutí a navrhla zamítnutí žaloby.
18. Závěrem žalovaná sdělila, že dne 23. 12. 2022 bude v rámci realizace správního vyhoštění žalobce za doprovodu eskortujících policistů dopraven do Turecké republiky.

V. Posouzení věci krajským soudem

19. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona s. ř. s. a § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání nežádal a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání nezbytným. Soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované dle § 75 odst. 1 s. ř. s.
20. Krajský soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
21. Podstatou věci je otázka zákonnosti a přezkoumatelnosti rozhodnutí žalované o nevyhovění žádosti žalobce o propuštění ze zařízení, kde je zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění, a to zejména z pohledu otázky využití alternativ k zajištění cizince.
22. Krajský soud nejprve shrnuje relevantní právní úpravu dopadající na souzenou věc.
23. Otázce žádosti propuštění ze zařízení se věnuje § 129a zákona o pobytu cizinců. Ve smyslu jeho odstavce prvního je cizinec oprávněn podat policii žádost o propuštění ze zařízení, ve které je povinen uvést veškeré rozhodné skutečnosti, kterých se dovolává, a označit důkazy. Policie cizince nevyzývá k odstranění vad žádosti. Policie pak v žádosti zkoumá, zda trvají důvody, pro které byl cizinec zajištěn, popřípadě pro které byla doba zajištění prodloužena, nebo zda jsou splněny podmínky pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. O žádosti policie rozhodne bez zbytečného odkladu.
24. Institut zvláštních opatření pak specifikuje § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jako:
 - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení bytové kontroly;

- b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo
- c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.

25. Zbývá doplnit, že § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců předpokládá, že policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o (...) o cizince, u nějž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.
26. Krajský soud předně konstatuje, že zákon o pobytu cizinců klade na žádost o propuštění podmínky odůvodněné specifiky daného institutu související zejména nutností o žádosti rozhodnout bez zbytečného dokladu s ohledem na běh zákonných lhůt. Žádost proto musí být náležitě odůvodněna, musí v ní být vymezeny všechny rozhodné skutečnosti, jichž se cizinec dovolává za účelem svého propuštění, přičemž cizinec je povinen označit důkazy na podporu svých tvrzení. S požadavkem bezodkladného vyřízení žádosti pak souvisí i skutečnost, že orgán rozhodující o žádosti nevyzývá k odstranění vad žádosti. Samotné řízení o žádosti též vykazuje svá specifika stran procesních pravidel. Namátkou lze uvést, že policie je toliko oprávněna, nikoliv povinna, cizince vyslechnout (srovnej § 129a odst. 4 zákona o pobytu cizinců); cizinec je povinen vypovídat (§ 129a odst. 4 téhož zákona); seznámení se spisovým materiálem probíhá pouze k žádosti cizince (§ 129a odst. 6 téhož zákona); odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné (§ 129a odst. 7 téhož zákona).
27. V napadeném rozhodnutí žalovaná provedla úvahu stran trvání důvodů pro zajištění žalobce, přičemž na danou otázku odpověděla kladně (srovnej dále body 28 až 31 tohoto rozsudku), jednak se vymezila i k alternativám k zajištění, přičemž tyto v případě žalobce neshledala možnými (srovnej dále bod 32 a násl. tohoto rozsudku).
28. Ve vztahu k trvajícím důvodům zajištění žalovaná uvedla, že nadále probíhají úkony za účelem realizace vyhoštění žalobce, které prvně předpokládá ověření totožnosti žalobce a zajištění mu náhradních cestovních dokladů prostřednictvím Velvyslanectví Turecké republiky. Až následně je možno přistoupit k přípravě a samotné realizaci vyhoštění.
29. Žalovaná též poukázala na skutečnost, že žalobce v pohovoru o výsledku odmítl nabízenou možnost dobrovolného návratu do země původu, která by realizaci správního vyhoštění urychlila a pobyt účastníka zkrátila.
30. Krajský soud v této souvislosti poukazuje na skutečnost, že je to pouze a jen Velvyslanectví Turecké republiky, jež má kompetenci ve věci hodnověrně ověřit totožnost žalobce a vystavit mu náhradní doklad. Bez prvotního ověření totožnosti žalobce a vystavení mu náhradního cestovního dokladu by nebylo ani možno přistoupit k přípravě vyhoštění. Krajský soud též důrazně upozorňuje na skutečnost, že to byl žalobce, který nedisponoval žádným cestovním dokladem či jiným dokladem totožnosti a čas potřebný k ověření jeho totožnosti a vyřízení náhradních cestovních dokladů tedy nelze klást k tíži žalované (srovnej na podporu uvedeného rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016,

č. j. 3 Azs 283/2015-62, v němž kasační soud vyslovil, že „sama žalovaná nebyla při realizaci stěžovatelova správního vyhoštění pasivní a že zdržení při jeho realizaci bylo způsobeno výlučně pasivitou orgánů jeho země původu v kombinaci s tím, že sám stěžovatel cestoval bez cestovních dokladů. Tyto dvě skutečnosti ovšem nelze klást k tíži žalované a v dané situaci nezakládaly nezákonnost jejího rozhodnutí o prodloužení doby zajištění“).

31. Lze tedy uzavřít, že žalovaná správně odůvodnila, že v konkrétním případě žalobce trvají důvody pro jeho zajištění.
32. Co se pak týče odůvodnění napadeného rozhodnutí stran splnění podmínek uložení zvláštních opatření, lze v obecné rovině souhlasit s žalobcem, že zákon o pobytu cizinců sleduje zájem na tom, aby v souvislosti s řízením o správním vyhoštění byla používána co nejméně invazivní opatření vůči cizinci. Ověření, že nepostačuje uložení zvláštních opatření za účelem vycestování je jednou ze zákonných podmínek pro aplikaci nejen zajištění ve smyslu § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ale i pro rozhodování o propuštění cizince ze zajištění ve smyslu § 129a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
33. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí zabývala možnostmi uložení mírnějších opatření v případě žalobce. Uložení mírnějšího opatření je však vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je zcela samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 As 104/2013-30). Zákon tak zohledňuje zájem na tom, aby přijatá opatření byla skutečně účinná. Pokud tedy existuje nebezpečí ohrožení správního vyhoštění, nelze k uložení zvláštního opatření přistoupit (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34).
34. Žalobce ve své žádosti nabízí složení finanční záruky ve výši 20 000 Kč, přičemž uvádí, že je nově solventní, což dokládá toliko svým tvrzením o tom, že je schopen hradit si náklady advokáta, aniž by blíže specifikoval zdroj nově nabytých finančních prostředků, a dále bez dalšího přislubuje, že po svém propuštění ze zajištění oznámí adresu svého pobytu a plnit mu uložené povinnosti.
35. Krajský soud je přesvědčen, že takovéto odůvodnění žádosti nevyhovuje požadavkům kladeným na žádost o propuštění, jak jsou vymezeny v § 129a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Svou žádost žalobce též nepodpořil žádnými důkazy.
36. Krajský soud konstatuje, že nabídka složení finanční záruky byla učiněna velice obecně. V žádosti o propuštění soud jasná tvrzení směřem ke složení finanční záruky podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Jedná se vlastně o jakousi proklamaci žalobce o tom, že již disponuje finančními prostředky, kterými dříve nedisponoval, jak jednoznačně uvedl ve svém pohovoru dne 30. 9. 2022. V žádosti ovšem absentuje jakákoliv specifikace například toho, jak si žalobce finanční prostředky opatřil či kde jsou finanční prostředky uloženy, není zde označena osoba případného složitele a chybí informace o tom, zda se jedná o

občana České republiky nebo cizince s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území, jak to vyžaduje znění § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

37. Žalobce nevyhověl požadavkům kladeným na náležitosti žádosti v § 129a odst. 1, přičemž neoznačil žádné důkazy k prokázání svého tvrzení, že je v jeho možnostech složení finanční záruky. Správní orgán proto neměl žádnou možnost učinit jakýkoliv úkon k případnému ověření tvrzení žalobce, například úkony směřující k ověření osoby, jež složení finanční záruky za stěžovatele nabídla. Ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2017, č. j. 1 Azs 94/2017, v úvahu přitom přicházela například výzva potenciálního složitela, aby doložil schopnost složení finančních prostředků výpisem z bankovního účtu, nebo ověření skutečnosti, zda má tato osoba státní občanství či trvalý nebo dlouhodobý pobyt na území České republiky (jen za těchto okolností totiž může „třetí osoba“ v souladu s § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců složit za cizince finanční záruku). Jen tak totiž mohla žalovaná zjistit, zda je učiněná nabídka ke složení finanční záruky vážně míněná a eventuální složení záruky uskutečnitelné. K tomuto ovšem žalobce žalované neposkytl žádné indicie, přičemž ze zákona žalovaná není oprávněna vyzývat k odstranění vad žádosti o propuštění.
38. Solventnost žalobce pak nelze bez dalšího dovodit ze skutečnosti, že má právního zástupce, jak se snaží žalobce navodit v žádosti. Otázka smluvní odměny za právní zastoupení je totiž v případě zastupování na základě plné moci otázkou dohody mezi advokátem a klientem, přičemž smluvní volnost umožňuje, aby si advokát s klientem dohodl odměnu libovolným způsobem. Ustanovení § 22 odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, připouští i poskytování právní pomoci zdarma. Skutečnost, že je žalobce právně zastoupen tedy bez dalšího neznamena, že je solventním.
39. Bez významu není ani fakt, že žalobce ve věci své žádosti o složení finanční záruky neučinil žádné kroky ve formě podání formální žádosti o složení kauce u příslušného orgánu, jímž je orgán, který rozhodl o zajištění žalobce.
40. Je pravdou, že podmínky přijetí návrhu na složení finanční záruky, ať již ze strany zajištěného cizince nebo ze strany složitela ve smyslu § 123b odst. 1 písm. b) za středníkem, zákon o pobytu cizinců blíže nestanoví a ponechává je zcela na správním uvážení policie. Žalovaná se nicméně v napadeném rozhodnutí k podmínkám přijetí (či nepřijetí) návrhu dostatečným způsobem vyjadřuje. V odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou seznatelné její úvahy o tom, z jakého důvodu byla nabídka složení finanční záruky pro žalovanou nepřijatelná.
41. Povinnost tvrdit a doložit dostatek finančních prostředků pro složení finanční záruky pak nemůže zhojit ani tvrzení žalobce objevující se prvně až v žalobě spočívající v tom, že žalobce předmětné finance získal od svých známých žijících v Evropské unii. Takové tvrzení je opět nekonkrétní a neověřitelné.
42. K tomuto žalobnímu bodu lze shrnout, že žalovaná postupovala správně, pokud shledala, že v případě žalobce není na místě jeho propuštění ze zajištění za současného složení finanční záruky. Žalovaná se s velice povšechnými a obecnými tvrzeními žalobce, jež nebyla podložena žádnými důkazy, vypořádala přezkoumatelným způsobem a její závěry

v tomto směru byly individualizovány a ob stojí. Žalovaná za daných okolností nepochybila, když k uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. b) citovaného ustanovení nepřistoupila.

43. Zcela nad rámec výše uvedeného pak krajský soud konstatuje, že v rámci svých přezkumných pravomocí není oprávněn rozhodnout, natož vyhovět návrhu žalobce vyplývajícího z žaloby, a to návrhu „na složení kaucí soudu v částce, která bude určena, neboť žalobce je solventní a je schopen kauci složit“.
44. Co se pak týče možnosti uložení dalších alternativ k zajištění žalobce, tyto již v žádosti žalobce zůstaly zcela a výhradně v rovině proklamace. Jeho tvrzení o tom, že „po propuštění oznámí policii ihned adresu místa pobytu v České republice, složí kauci ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním, osobně se bude hlásit na policii, obstará si náhradní cestovní doklady a bude plnit povinnosti a uložená opatření k realizaci vyhoštění“, jsou velice obecná. Míra podrobnosti, s jakou se správní orgán v tehdy projednávané věci vypořádal s možností aplikace zvláštních opatření, tak zcela odpovídala vážnosti žalobcovy tvrzení, přičemž je až s podivem, nakolik se jimi žalovaná zabývala. Zde v podrobnostech krajský soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kteréžto považuje v tomto směru za přezkoumatelné.
45. Stěžovatel svou žádostí v právě posuzovaném směru zdůrazňuje zejména subjektivní složku, tj. jeho možnosti a ochotou se opatřeními řídit, avšak bez bližší specifikace a důkazů. Žalobce ovšem v souzené věci nenabídl správnímu orgánu byt jen konkrétní a dostatečně určité tvrzení, o které by mohl správní orgán svou úvahu o aplikaci zvláštních opatření v jeho případě opřít. Nelze přitom zapomínat, že aplikace zvláštních opatření je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat a že neexistuje důvodná obava, že by se případnému výkonu správního vyhoštění vyhýbal (objektivní složka). V souladu s ustanovením § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců je tudíž absence důvodné obavy nezbytným předpokladem pro uložení zvláštního opatření (srov. též závěry NSS v rozsudku ze dne 16. 3. 2016 č. j. 10 Azs 39/2016).
46. Žalovaná v rozhodnutí výslovně uvedla, z jakých důvodů uložení mírnějších opatření považuje nejen za nemožné (subjektivní složka), ale rovněž za neúčelné (objektivní složka). Na základě posouzení dosavadního jednání stěžovatele přitom dospěla k závěru, že neskýtá záruku plnění uložených povinností, neboť z jeho předešlého jednání je zjevný úmysl nerespektovat právní předpisy České republiky. Účastník tak demonstruje to, co si myslí o právním pořádku České republiky. V souladu s ustálenou judikaturou (za všechny např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 02. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, publ. Sb. NSS 3559/2017) žalovaná ověřila osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťováním řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).
47. Žalovaná rovněž zcela správně poukázala na § 123b odst. 5 zákona o pobytu cizinců a nemožnost uložit alternativu k zajištění v případě žalobce, který jednoznačně deklaroval při pohovoru za přítomnosti tlumočnicka svůj záměr opustit Českou republiku, přičemž cílem jeho cesty bylo Německo.

48. S ohledem na poměry žalobce, jeho minulost a záměry, se zákonem stanovené alternativy nenabízely. S ohledem na to, že do České republiky přicestoval nelegálně a výše popsaným způsobem, nemá v České republice a na ni žádných vazeb, přičemž jednoznačně deklaroval úmysl dostat se do Německa, nebyl zde žádný rozumný důvod domnívat se, že by se dobrovolně zdržoval na jakémkoli místě v České republice a nepokusil se dokončit svou cestu do západní Evropy. Potřebná míra důvěry, jak o ní pojednává rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 5 A 33/2011 - 18 ze dne 28. 2. 2011, tak v projednávané věci absentovala.
49. Krajský soud je tak ve shodě s žalovanou přesvědčen, že uložení alternativy k zajištění v souzené věci nebyly na místě, přičemž jejich (ne)aplikaci žalovaná odůvodnila nikoliv paušalizovaně, nýbrž konkrétně ve vztahu k žalobci a jeho osobě. V předmětné věci soud nemá relevantní důvod pochybovat o tom, že žalobce vstoupil na území České republiky neoprávněně. Sam popsal způsob svého přicestování a sdělil, že nedisponuje žádnými doklady. Žalobce opravdu k České republice nemá pražádné vazby a o účelné aplikaci zvláštních opatření s ohledem na jednoznačně vyjádřený cíl jeho cesty, Německo, nemůže být řeč.
50. Není bez významu poukázat na tomto místě i na rozpory v postojích a sděleních žalobce, jež krajský soud vedou k závěru o možné účelovosti žalobních tvrzení. Žalobce nejprve ve svém výsledku odmítá dobrovolný návrat do země původu, přičemž má za to, že mu zde hrozí vážná újma ve formě zatčení, věznění a případného mučení, přičemž na těchto svých závěrech setrvává i v žádosti o propuštění, v níž se neztotožňuje se svým zajištěním s ohledem na nebezpečí vážné újmy na zdraví a na životě při návratu do země původu, které je s jistotou schopen prokázat (srovnej odstavec sedmý žádosti o propuštění), a z tohoto důvodu hodlá požádat o mezinárodní ochranu (srovnej odstavec 11 žádosti o propuštění), aby následně v žalobě uvedl, že svůj postoj k cestě do Evropy přehodnotil a hodlá se vrátit do země původu za svou rodinou, neboť strádá jeho rodinný život (srovnej odstavec čtvrtý žaloby). Uvedené podpůrně dokresluje i vyjádření žalované z 14. 12. 2022, z něhož se podává, že žalobce opakovaně odmítl dobrovolný návrat do země původu ve smyslu § 123a zákona o pobytu cizinců.
51. Ani tyto žalobní námitky tedy neobstojí.
52. Závěrem krajský soud uvádí, že je-li žalobcem bez bližší konkretizace namítáno porušení práva na soukromý a rodinný život žalobce, krajský soud, též způsobem, jak byl předurčen mírou obecností žalobní námitky (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54; ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78; či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 - 42), uvádí, že neshledal zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
53. Žalovaná v napadeném rozhodnutí poukázala na dočasnost institutu zajištění, skutečnost, že žalobci je umožněn kontakt s rodinou prostřednictvím moderních komunikačních prostředků na dálku, jakož i na skutečnost, že žalobce musel být před svou ilegální cestou do Evropy minimálně ztotožněn s tím, že po určitý čas nebude se svou rodinou v osobním kontaktu. Krajský soud v tomto směru na příslušné pasáže napadeného rozhodnutí

odkazuje, přičemž není smyslem soudního přezkumu stále podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, což v této věci, resp. části, činí (srovnej např. rozsudek nejvyššího správního ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či jeho rozsudky ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).

54. I z pohledu těchto žalobních námitek napadené rozhodnutí ob stojí.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

55. Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

56. Podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalované žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 22. prosince 2022

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně